

ת"פ 42535/07/16 - מדינת ישראל נגד פ א (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

16 ינואר 2017

ת"פ 42535-07-16 מדינת ישראל נ' א(עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עוה"ד יערי דרעי

נגד

פ א (עציר) - בעצמו

הנאשם

ע"י ב"כ עוה"ד דבי שרון

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירות **תקיפה סתם נגד בת זוג** (3 עבירות), **אימים** (4 עבירות) וכן עבירה של **היזק במזיד**, לפי סעיפים 382(ב), 192 ו- 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בהתאמה.

על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, בתאריך 19.7.16, בשעה 24:00 או בסמוך לכך, נכנס הנאשם לחדר השינה בו לנה אשתו, ב מ ר א (להלן: "**המתלוננת**") ונגע בגופה. המתלוננת ביקשה מהנאשם לחדול ממעשיו וכן ביקשה להתגרש ממנו. בתגובה לכך, אמר הנאשם למתלוננת: "**זונה בת זונה**", הדליק סיגריה ואיפר הסיגריה הבושרת על ביטנה.

ביום למחרת, היינו בתאריך 20.7.16, בשעה 7:00, העיר הנאשם את המתלוננת בצעקות. משהמתלוננת ביקשה מהנאשם שיפסיק לצעוק, תקף אותה הנאשם בכך שחבט בה במכות בחלקי גופה, הצמידה לקיר חדר השינה, חנק את גרונה באמצעות שתי ידיו עד שהמתלוננת התקשתה לנשום, ותוך כדי כך איים עליה באומרו: "**אני אהרוג אותך**" וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

במועד הנ"ל, בשעה 9:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לחברו י ש המתגורר בישוב בו גרים הנאשם והמתלוננת ואיים בפניו בפגיעה בגופה של המתלוננת באומרו: "**תכין את החבילה של התכריכים זה יהיה היום או מחר**", בכוונה להפחידו או להקניטו.

בהמשך למתואר, בשעה 10:50 או בסמוך לכך, בתאריך הנ"ל, פגש הנאשם, בחצר דירתו, בשכן אשר הבחין בגרזן חדש. הנאשם איים בפני השכן לפגיעה באשתו באומרו: "**הגרזן הוא כדי לרצוח את אשתי**", וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו.

בהמשך למתואר, בשעה 17:30 בתאריך הנ"ל, בעת עימות שבוצע בין הנאשם למתלוננת בתחנת משטרת אופקים, איים הנאשם לפגיעה בגופה של המתלוננת באומרו: "**סתמי או שתקבלי נגיחה על ידי השוטר**".

עוד מתואר בכתב האישום, כי עובר לתאריך המתואר דלעיל, ביום שבת במהלך שנת 2016, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, מייד לאחר שהזמינה המתלוננת חבר שעבר הליך גמילה מאלכוהול וביקשה שייסיע לנאשם, קילל אותה הנאשם, וכאשר הכריזה המתלוננת על כוונתה להתקשר למשטרה, הנאשם חטף מידה את הטלפון הנייד שלה וגרם לו לנזק במזיד בכך שזרקוהו על הרצפה ושבר אותו.

על פי המתואר בסעיף 8 לעובדות כתב האישום המתוקן, במהלך שנת 2014, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בזמן שהנאשם והמתלוננת התכוננתו ל"שבת חתן" של אחיינה של המתלוננת, נכנס הנאשם לחדר בו שהתה המתלוננת בעודו אחוז בידו בכוס וודקה ואמר למתלוננת שהיא רצחה את הבן שלהם. או אז תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהפילה על המיטה וחבט בה במכות.

במסגרת הסדר הטיעון, לא הייתה הסכמה לעניין העונש וכל צד היה חופשי בטיעונו.

תסקיר שירות המבחן:

קעולה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם בן 42, נשוי למתלוננת ואבי לשני ילדים המשותפים לו ולמתלוננת. הבן הבכור נהרג בהיותו בן 13 בתאונת דרכים לפני חמש שנים עת שנסע ברכב בו נהגה המתלוננת. עובר למעצרו התגורר הנאשם עם משפחתו במושב ... ועבד במשך כשנה בעבודות מסגרות. הנאשם הרביעי בסדרי הלידה מבין שבעת אחיו. אביו נפטר לפני כ-8 שנים עקב אירוע מוחי ואחיו הבכור נפטר ממחלה לפני כחצי שנה.

הנאשם סיים 6 שנות לימוד בלבד בעקבות קשיים במסגרת הלימודית והחל לעבוד. בגיל 14 שב למסגרת החינוכית במסגרת פרויקט "נערי רפול" ושם למד לימודי מסגרות, אולם עזב לאחר כשנה. בגיל 17 עזב את שכונת מגוריו בבאר-שבע, בה הייתה פשיעה, לדבריו, ועבר להתגורר בישוב עצמונה, שם עבד בגידולים. הלה לא גוייס לצה"ל בהחלטת קב"ן והביע צער על כך. בהמשך למד בישיבת "עצמונה" עד הגיעו לגיל 25 ולאחר מכן השתלב בעבודה ב"אגודה השיתופית חקלאית עצמונה" בחברת "תפוחי אדמה עצמונה" למשך 20 שנים, וניהל 100 עובדים. לפני כשלוש שנים פוטר מעבודתו. הנאשם פעיל חברתית ולוקח חלק בפעילויות התנדבותיות, לרבות ביישובו. לדבריו, משתדל להיות פעיל במשך מרבית שעות היום הואיל והדבר מעניק לו תחושת רוגע.

לפני כחמש שנים בעקבות מותו הטראגי של בנו בתאונת דרכים עבר הנאשם שינוי משמעותי. בין השאר התרחק מהדת והפסיק לחבוש כיפה ולהתפלל בבית הכנסת. הנאשם האשים את אשתו בנזק בנזק בטענה כי לא נקטה באמצעי בטיחות. הלה לא טופל בעקבות התאונה אך מצא מענה בשיחות עם רב היישוב.

הלה סיפר כי בעבר צרך סמים מסוג קנבואידיים באופן מזדמן בעקבות מות בנו. הנאשם שלל בעייתיות בתחום צריכת חומרים משני תודעה וכן דחפים אלימים, אלימות קודמת וצורך טיפולי בתחום. אשר לעבירה בתיק דנן, מסר כי דחף את

המתלוננת בעקבות ויכוח, אולם לא מעבר לכך. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מודה באופן חלקי בעבירות בהן הורשע וכי זה מתקשה לבחון חלקיו האלימים ולקחת אחריות למעשיו באופן מלא, ובשל כך סבור שירות המבחן כי הנאשם לא בשל לטיפול בתחום האלמ"ב בשלב זה.

אשר למערכת היחסים עם המתלוננת, הנאשם סיפר כי במשך 20 שנות הזוגיות עם אשתו ניהלו הם קשר מצוין והדדי, אולם ההידרדרות חלה לאחר שבנם הבכור נהרג, וזו התבטאה באלימות מילולית בלבד. לצד זאת זאת, שלל הנאשם כל אלימות פיזית או דחפים אלימים כנגד המתלוננת. עוד סיפר כי הוא היה הראשון להגיש תביעת גירושין כנגד אשתו ובהמשך זו הפנתה התביעה כלפיו. בשונה מבעבר, הלה סבור כי יש לתת לאשתו גט, בכפוף להסדרת חלוקת הרכוש המשותף.

לדברי המתלוננת, בעשור הראשון לנישואיהם הפנה הנאשם כלפיה גילויי אלימות מילולית ולעיתים אף פיזית, אשר התגברו בעקבות פינוי גוש קטיף והוחרפו לאחר מות בנם. במעשיו, בין היתר השליך עליה אוכל, חפצים, צעק, השפיל ואיים עליה בנוכחות בנם ובני משפחתם המורחבת. בראשית נישואיהם נהג הנאשם לצרוך סמים מסוג קנבואידים וכן אלכוהול בצורה מתונה, אולם זה הגביר השימוש בחומרים משני תודעה בשנת 2006, לאחר פינוי גוש קטיף וכן לאחר משבר מות בנו בשנת 2011. המתלוננת פנתה לקבלת עזרה מוועדות היישוב בשתי נקודות הזמן המתוארות. בפעם הראשונה הופנה הנאשם לטיפול פסיכולוגי אשר הופסק על ידו לאחר שתי פגישות, ובפעם השנייה הופנה לקהילת "רטורנו" ושב לביתו למחרת. באותה עת פוטר הנאשם מעבודתו ומאז לא עבד באופן סדיר. לפני כשנתיים הנאשם עבר להתגורר בקראון במתחם המשק, אך נהג להגיע לסעודות שבת בקביעות ובמהלכן היה משפיל ונהג באלימות כנגד אשתו באופן קבוע, עד כדי שבנם נאלץ להפריד ביניהם.

הלה סיפרה כי מזה כשנתיים ולאחר שהודיעה לנאשם על רצונה להתגרש ממנו, תכיפות האיומים שהשמיע כלפיה הוגברה וכך גם חומרתם, עד אפילו כללו איומים ברצח. בעקבות כך ונוכח אירוע החנק בתיק דנן, חשה המתלוננת סכנה ממשית לחייה ופנתה לרשויות אכיפת החוק. הנאשם לא יצר עם המתלוננת קשר בזמן מעצרו, אולם פגש בה במסגרת דיון בביה"ד הרבני ושם קילל אותה. המתלוננת חוששת משחרורו של הנאשם הואיל וזה לא עבר טיפול.

בבחינת גורמי הסיכוי לשיקום, שירות המבחן התרשם ממוסר עבודתו הגבוה של הנאשם וכן מהמסירות והאחריות שנוטה לגלות בתחום זה, וממוטיבציה לסייע לזולת. בבחינת גורמי הסיכון לעבריינות, התרשם שירות המבחן כי הנאשם מצוי בתוך חווית אבל ואובדת לא מעובדים וניכר כי הוא חווה קשיים רגשיים ותחושת חוסר מנוחה נוכח מות בנו ואבדן הקשר הזוגי. להערכת שירות המבחן, לנאשם קושי לשליטה בדחפיו האימפולסיביים ובבחינת התנהלותו, כמו גם הכרה בה והשתלבות בטיפול. לצד זאת סובל מבעייתיות מתמשכת בצריכת חומרים משני תודעה ואינו נכון ובשל לבחון מצבו. מחד הלה בעל נזקקות טיפולית ומאידיך אינו בשל לטיפול בשלב זה של חייו, ועל כן קיימת רמת סיכון גבוהה להתנהגות פורעת חוק, בית היתר התנהגות אלימה כלפי המתלוננת. בסופם של דברים לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית, יחד עם זאת המליץ לשלב הנאשם בטיפול במסגרת מאסרו, באם ידון לעונש מאסר.

טיעוני הצדדים לעונש:

ב"כ המאשימה, בטיעוניה הכתובים לעונש, ביקשה ללמד כי חומרתו של האירוע נמדדת לא רק בשים לב לסוג העבירות אלא גם מהנסיבות האופפות את ביצוען. בנסיבותיו של תיק זה, הגם שהנאשם לא גרם למתלוננת לחבלות ממשיות, הרי שחומרת מעשיו נלמדת מאופיין של התקיפות אשר יש בהן גם ללמד על אופיו חסר השליטה של הנאשם.

המדובר במעשים שהרקע לביצועם הינו רצונה של המתלוננת להתגרש מהנאשם. לדברי ב"כ המאשימה, על ביהמ"ש לקחת בחשבון כי מעשים אלו בוצעו בתכיפות והשתרעו על פני תקופה ממושכת, כאשר כל אותה עת חיה המתלוננת בחשש. נסיבה נוספת לחומרא יש לראות בתעוזתו של הנאשם כפי שזה גילה עת השמיע איומים לפגיעה בחייה של המתלוננת באזנו של השכן, בעודו אוחז בגרזן ומסביר כי באמצעותו מתכוון הוא לממש את איומיו. ב"כ המאשימה הפנתה לערכים המוגנים שבהם פגע הנאשם ובכללם זכותה של המתלוננת לשמירה על שלמות גופה ולתחושת הביטחון האישית שלה.

בטיעוניה הכתובים לעונש, עתרה המאשימה לקבוע שלושה מתחמי ענישה נפרדים. **מתחם ראשון** הנע בין מאסר בפועל קצר ועד 24 חודשים מאסר בפועל ומתייחס למפורט בסעיפים 1-7, **מתחם שני** שנע בין ענישה הצופה פני עתיד ועד מאסר קצר בעבודות שירות בנוגע למפורט בסעיף 8 בעובדות כתב האישום, ו**מתחם שלישי** שתחילתו מאסר קצר ועד 24 חודשים מאסר בפועל ומתייחס למפורט בסעיף 10 לעובדות כתב האישום המתוקן. לצד האמור לעיל, בטיעוניה המשלימים בעל פה ולאחר קבלת התסקיר, עתרה המאשימה למתחם יחיד הנע בין מאסר קצר ועד 24 חודשים מאסר בפועל.

בגדרי המתחם, ביקשה ב"כ המאשימה לתת משקל לעברו הפלילי הכולל בין היתר עבירות איומים, אלימות וסמים. נוסף לאמור, זו סבורה כי הנאשם לא לקח אחריות למעשיו וכי טרם השתלב בהליך טיפולי עד כה הגם שקיימת נזקקות טיפולית כפי הנלמד מתסקיר שירות המבחן. יש בכל אלה אליבא המאשימה למקם את עונשו של הנאשם ברף הבינוני-גבוה של המתחם לו עתרה לצד ענישה נלווית.

מנגד, ביקשה ב"כ הנאשם ללמד כי לקיחת האחריות של הנאשם נגזרת מהודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן שהינה מאוחרת לשיחה שערך מול שירות המבחן לרבות התהליך שעבר בזמן שהותו במעצר. הלה הלינה כי תסקיר שירות המבחן לא מציין דבר על אודות השינוי החיובי שעבר הנאשם בכלא, כך גם ביחס להודאתו של הנאשם.

אליבא דידיה, יש לתת משקל של ממש לאירוע תאונת הדרכים שבו איבד הנאשם את בנו. לשיטתה, הגם שחלפו מעל ל-5 שנים מאז זו התרחשה, הנאשם טרם עיכל את מות בנו וטרם קיבל מענה טיפולי לכך. גם בקשותיו במסגרת מעצרו לקבלת טיפולים הולמים לא קיבלו מענה.

התנהגותו בזמן המעצר והעובדה כי לא יצר קשר עם המתלוננת מעידים על שינוי שחל בו והבנה מסוימת את מצבו. ב"כ הנאשם לא חלקה על חוסר בשלותו של הנאשם לטיפול, אולם ביקשה להדגיש כי הוא מעוניין בטיפול. לדבריה, די בכך שהנאשם הבין את האסור שבמעשיו והביע עניין בטיפול כדי ללמד על התאמתו לטיפול שכזה. עוד הוסיפה כי אין הכרח בהגעה לטיפול תוך מודעות מלאה לחלקו בעבירות הואיל ולעיתים המודעות נלמדת ונרכשת במהלך הטיפול.

אשר לעברו הפלילי של הנאשם, זו ביקשה ללמד כי אינו כולל עבירות אלמ"ב, ועל כן אינו רלוונטי לענייננו. הלה קושרת את מעשיו בתיק שבכותרת בהיעדר טיפול זוגי ואישי לו היה זקוק נוכח נסיבות חייו. למעשה זוהי הסתבכותו הראשונה בעבירות אלמ"ב וכן זהו מעצרו הממושך הראשון. לשיטתה, הואיל והנאשם והמתלוננת מצויים בהליך גירושין מוסכם, הרי שבסופו לא ישובו להתגורר יחד ומשכך אין כל סכנה ממשית לחייה של המתלוננת.

לאור נסיבות חייו הקשות כפי שפורטו לעיל, סבורה ב"כ הנאשם כי יש להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם ולכל היותר להוסיף לה תקופה קצרה, תוך הטלת עונש מאסר מותנה ארוך אשר יהיה בו כדי לשמש גורם מרתיע כלפי הנאשם.

הנאשם מצדו הביע צער בפני ביהמ"ש וביקש להשתלב בטיפול. זה סיפר על רצונו להתגרש מהמתלוננת ולשוב לעבודתו לאחר ריצוי עונשו. אשר למיוחס לו, ביקש להסביר כי במסגרת עבודתו בחברה לסככות ולמצבות: "אחת הסככות שאנחנו בונים זה מפעל התכריכים והאשימו אותי שארגנתי תכריך למתלוננת אך זה לא היה ולא נברא. תוך כדי יצא לי לפלוט משהו כשהשופט לקח אותי ברצינות אך זה לא היה ולא נברא, אני רק אדם שבא לבנות סככה". עוד סיפר כי משתדל להעסיק עצמו גם במעצר באמצעות עבודות פיזיות וזאת הגם שלא קיבל טיפול תרופתי הולם.

דין והכרעה:

בהתאם לתיקון 113, כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, וכשלב ראשון, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים. בהתאם למבחן "ניסיון החיים" ומבחן "הקשר ההדוק" סבורני כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד למכלול מעשיו של הנאשם וזאת הגם שמדובר במעשים שבוצעו בתקופות ובנסיבות שונות. מסקנה זו מבוססת מתוך התרשמות בית המשפט כי מדובר במסכת עבריינית אחת של אלימות פיזית ומילולית שהפנה הנאשם לבת זוגו לאורך תקופה ממושכת ובאופן תדיר. כפי שצוין בעניין ג'אבר, ההגדרה לתכנית עבריינית אחת: **"רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן, כללו מעשים שונים, ביחס לקרבנות שונים ובמקומות שונים, הכול כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת"**. ודוק, רף הענישה המקסימאלי הרלוונטי במקרה בו נקבע שמדובר באירוע אחד, יכול ויהיה מורכב מצירוף העונשים שניתן להטיל בגין כל אחד מן המעשים.

לגופם של דברים, על-פי סעיף 40ג (א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

בעבירת התקיפה והאימים פגע הנאשם בערכים המוגנים של הגנה על בטחונה, כבודה, שלמות גופה של המתלוננת וכן בערכים של שלווה נפשה וחירות פעולתה. לפירוט מורחב על הערכים שעומדים בבסיס עבירת האימים אפנה לדבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל. ברע"פ 8188/09 שלומי דבורה נ' מ"י (פורסם בבב) (25.10.09) נקבע ע"י כב' השופט לוי כי עבירת האימים נמנית עם עבירות האלימות. ביחס לחומרן של עבירות האלימות והאימים בכלל, ולאילו המבוצעות כנגד בת זוג בפרט, נקבע זה מכבר כי מתפקידו של ביהמ"ש להיאבק בהן בדרך של הטלת עונשים מרתיעים.

ראה בהקשר זה רע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, 20.8.09):

" עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העבריין עצמו והן של עבריינים בכוח".

על היקף התופעה של אלימות נגד נשים בישראל ר' דברי בית-המשפט העליון בע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל (15.12.2015):

"..על פי הערכות שונות של רשויות הרווחה, כ-200 אלף נשים סובלות מאלימות וכ-600 אלף ילדים עדים לאלימות זו. ההיקף הוא עצום, ועם זאת - את סימני האלימות נושאת כל אחת מקורבנות האלימות על גופה, בבשרה, ובנפשה כשהיא לגמרי לבדה [...] ענישה הולמת ומרתיעה בעבירות מסוג זה, כבמקרה דנן, יש בה משום הכרה בהשפלה ובמצוקה הנוראה שחוזה אישה הנתונה לדיכוי ואלימות מצד בן זוגה; כמו גם העלאת המודעות לתופעה של אלימות נגד נשים, שהיקפה כאמור ניכר ומדאיג".

בדומה לעבירות רבות בקודקס הפלילי, ניתן למצוא משרעת רחבה ביותר של עונשים הנגזרים על נאשמים בביצוע עבירות אלימות במשפחה החל מעונשים צופים פני עתיד וכלה בתקופת מאסר שתגיע לכדי שנה וחצי ויותר.

על דרך הכלל, בתי המשפט נותנים דעתם לעוצמת האלימות, תדירותה, האם נעשה שימוש בנשק חם או קר, תוצאות האלימות, פער הכוחות בין הנאשם לקורבן ומידת התלות הקיימת ביניהם, הרקע לביצוע המעשים ועוד. בהקשר לכך, ראה בין היתר רע"פ 8323/12 שוקרון נ' מדינת ישראל, רע"פ 6821/08 מסרי נ' מדינת ישראל, ת.פ. (מחוזי ב"ש) 37624-01-13, ת.פ. (רשל"צ) 26002-02-13 מדינת ישראל נ' פלוני.

גם בעבירת האיומים מדיניות הענישה משתרעת על פני מנעד רחב ונעה החל מענישה צופה פני עתיד עובר למספר חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה ועד לשנת מאסר ויותר. על דרך הכלל, בתי המשפט נותנים דעתם לתוכן האיומים, האם מדובר באיומים קונקרטיים או ספונטניים, האם נלוו לאיומים עבירות נוספות, מטרת האיומים, נסיבות השמעתם, מיהות המאיים ומיהות המאויים. בהקשר לכך ר' בין היתר רע"פ 1293/08 אלכסנדר קורניק נ' מדינת ישראל; ת"פ 27929-08-12 מדינת ישראל נ' צבי לויט; ת"פ 42579-11-12 מדינת ישראל נ' אבן צבור; וכן ת"פ 9816-01-13 מדינת ישראל נ' גרישו גברילוב.

מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים נמצאת במדרג הבינוני גבוה. תחילתו של האירוע בהגעתו של הנאשם בשעת חצות אל חדר השינה בו ישנה המתלוננת. הנאשם החל לנגוע בגופה דבר שהביאה לבקש ממנו שיחדול מלעשות כן, אגב השמעת אמירה בנוגע לרצונה להתגרש ממנו. כבר עתה יצוין כי אמירה זו של המתלוננת יש לבחון על רקע מסכת ארוכה של אלימות מילולית ופיזית אותה חוותה במסגרת היחסים ביניהם ולא בהקשר המצומצם של מעשיו של הנאשם באותו לילה.

תשובתה זו של המתלוננת "הייתה לצנינים" בעיני הנאשם אשר בתגובה קילל אותה ואמר לי כי היא "זונה בת זונה" ובסמוך לאחר מכן הדליק סיגריה כאשר את אפר הסיגריה איפר על בטנה של המתלוננת. יותר משמעשיו אלו מלמדים על אלימות קשה (שכן לא נטען כי נגרמה למתלוננת כוויה או חבלה כלשהי כתוצאה ממעשיו), יש בהם כדי ללמד על גישה כוחנית ועוותי חשיבה באופן שבו תופס הנאשם את מערכת היחסים בינו לבין המתלוננת. כך יש גם בהשלכת אפר הסיגריה הבוערת על בטנה משום רכיב של השפלה ופגיעה בכבודה.

בכך אין סגי, שכן בבוקרו של יום למחרת העיר הנאשם את המתלוננת בצעקות ומשזו ביקשה ממנו שיחדל מכך, החל לתקוף אותה באופן ברוטלי ולחבוט בה במכות בחלקי גופה השונים. לא זו בלבד הרי שהנאשם מצמיד את המתלוננת לקיר חדר השינה וחונק אותה בגרונה בשתי ידיו. על עצמת הכח שהפעיל הנאשם ניתן ללמוד מהעובדה שזו התקשתה לנשום בשל חניקה זו. במעמד זה הנאשם משמיע איום קשה לעבר המתלוננת באומרו "אני יהרוג אותך".

נקל לשער את האימה אותה חשה המתלוננת באותם רגעים. כך גם נקל לשער את ההשפעה של אותו איום כאשר הלכה למעשה נלווה לו מימוש פיזי בדמות חניקה. לא בכדי, המתלוננת לא יכולה הייתה עוד להבליג על מעשיו ובניגוד לאופן שבו פעלה בעבר(במסגרתו ביקשה סיוע מגורמים שונים בתוך היישוב), בזו הפעם, ראתה לנכון לערב את המשטרה.

גם לאחר המפורט לעיל, הנאשם לא התעשת הבין את הפסול במעשיו או נרגע שכן כשעתיים בלבד לאחר מכן, פגש בחברו המתגורר אף הוא ביישוב והשמיע באוזנו איום לפגוע במתלוננת באומרו: "תכין את החבילה של התכריכים זה יהיה היום או מחר".

איום נוסף חמור אף הוא השמיע הנאשם כשעתיים נוספות בהמשך היום כאשר פגש את שכנו בחצר הדירה ואיים על פגיעה שלא כדין בגופה של המתלוננת באומרו "הגרזן הוא כדי לרצוח את אשתי".

המדובר באיומים קשים שתוכנם המילולי מדבר בעד עצמו. המדובר באיומים שהושמעו לא רק באזנה של המתלוננת אלא גם באזנם של אנשים שונים ביישוב שאינם חלק מהסכסוך הקיים בין השניים. השמעת איומים שכאלו בהפרש של מספר שעות, על רקע רצונה של המתלוננת להתגרש מן הנאשם, מקהים עד מאוד היותם כאלה המושמעים בעידנא דריתחא.

חומרה יתרה מוצא בית המשפט בעובדה כי גם בחלוף שעות נוספות במסגרת עימות שנערך בינו לבין המתלוננת בנוכחות שוטר, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה: "סתמי או שתקבלי נגיחה" השמעת איומים בסיטואציה האמורה מלמדת כי הנאשם אינו ירא מגורמי איכפת החוק ואינו מודע לפסול במעשיו. בעוד שהאיומים הקודמים נועדו לפגוע ברצונה של המתלוננת להתגרש מן הנאשם ולהתערב באוטונומיה שלה להחליט לגבי עתיד מערכת היחסים, הרי שאיום זה תכליתו להטיל מורא בליבה של המתלוננת ביחס לצפוי לה בשל הגשת התלונה, ומשכך גם יש בו כדי לפגוע בסדרי שלטון ומשפט.

כתב האישום מפרט עוד שני אירועים שונים בהם פגע הנאשם במתלוננת. עפ"י המתואר בסעיף 8 לעובדות כתב

האישום המתוקן, המתלוננת ביקשה את טובתו של הנאשם והזמינה מכר שעבר הליך גמילה מאלכוהול על מנת שיוכל לתרום מניסיונו זה לסייע לנאשם (כפי שיפורט בהמשך הנאשם טוען כי כלל אינו רואה בעייתיות בנוגע לצריכת האלכוהול וזאת בפער בולט מדווח המתלוננת). לא זו בלבד שהנאשם אינו מכיר תודה למתלוננת, זה החל לקלל אותה ובהמשך, לאחר שנוכח לגלות כי בכוונתה להתקשר למשטרה, חטף את הטלפון הנייד מידיה זרק אותו על הרצפה ושבר אותו. מעבר לנזק הישיר כתוצאה משבירתו של מכשיר הטלפון (שלעיתים כוללת אף נזק עקיף בשים לב לכך שמכשירי טלפון נייד אוגרים בתוכם תמונות אינפורמציה אישית וכיוצ"ב) מעשיו אלו מעידים על קושי בריסון דחפים, ואימוץ דפוסי אלימות כוחניים אשר מופנים גם כלפי חפצים, על מנת להעביר מסרים למתלוננת.

עוד עפ"י המתואר בשנת 2014 בסמוך לפני "שבת חתן" של אחיינה של המתלוננת נכנס הנאשם לחדר בו זו שהתה כשבידו כוס וודקה. במעמד זה, הטיח במתלוננת כי היא זו שרצחה את הבן שלהם ותקף אותה שלא כדין בכך שהפילה על המיטה וחבט בה במכות. גם באירוע זה מדובר באלימות ממשית תוך השמעת אמירות מילוליות קשות. בכך "חירב" הנאשם גם את שמחתה של המתלוננת באירוע המשפחתי בו היו עתידים להשתתף.

מכל המקובץ לעיל, הנני לקבוע כי מתחם העונש העולה בגין מכלול מעשיו של הנאשם נע בין 9 ל - 24 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם ולקולא תילקח בחשבון הודאתו אשר יש בה משום חסכון בזמן שיפוטי יקר וכן ייתור העדת המתלוננת על כל המשתמע מכך. על דרך הכלל הודאה זו מלמדת על חרטה ונטילת אחריות פרמטרים אשר בנסיבותיו של נאשם זה לא יקבלו את מלוא המשקל וזאת נוכח האמור בתסקיר ולפיו כל שעשה הנאשם על פי דבריו הוא לדחוף את המתלוננת תוך שלילתם של אירועים אלימות קודמים.

לנאשם נסיבות חיים מורכבות בכללן קשיי לימודים בגיל צעיר, העתקת מגורים במסגרת הפינוי מגוש קטיף, פיטורים ופשיטת רגל. ביתר שאת יש ליתן הדעת לאותה טרגדיה אישית כאשר בנו נהרג בתאונת דרכים עת אשתו, המתלוננת נהגה ברכב. אירוע זה נתן ועודנו נותן את אותותיו על הנאשם ועל אורחות חייו ועומד גם ברקע חלקם של המעשים המיוחסים לו בתיק שבכותרת. ודוק, בנו המנוח הוא גם בנה המנוח של המתלוננת אשר אפילו לא הובאו כל ראיות בנוגע לכך, יש להניח שגם היא סובלת אף היא מאותה טרגדיה והשפעותיה. עוד יש להניח כי המתלוננת אינה צריכה את הנאשם כ"מוכיח בשער" בנוגע לחלקה בין אם התרשלה ובין אם לאו על מנת להוסיף על רגשות האשם שלה. יש להצר על כך שחלף חיזוק איש את רעהו, הנאשם בחר במתלוננת ככתובת לפריקת תסכוליו ויצריו האלימים. עוד יש להדגיש כי אין לתלות את מעשיו של הנאשם אך באותה טרגדיה שכן מתסקיר שירות המבחן ניתן ללמוד כי השימוש באלימות כלפי המתלוננת וכך גם השימוש בסמים ואלכוהול מצאו את ביטויים שנים רבות לפני 2011. דפוסי התנהגות החרפו הגיעו לשיא בשתי נקודות זמן: הפינוי מגוש קטיף ותאונת הדרכים האמורה.

לחומרה, אין זו הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק ולחובתו שלוש הרשעות קודמות בעבירות של החזקת סם לצריכה עצמית, איומים, העלבת עובד ציבור, חבלה ופציעה כשהעבריין מזוין. הגם כך, משקלו של עבר פלילי זה יהיה שולי נוכח כך שלמעט הרשעתו האחרונה משנת 2011 שעניינה החזקת סם לצריכה עצמית, יתר ההרשעות הן מלפני שני עשורים והתיישנו מזמן.

בתיק זה אין לדבר על הליכי שיקום בגינם יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם, נהפוך הוא, בעניינו של הנאשם קיימים גורמי סיכון רבים אשר כמכלול הביאו את שירות המבחן לקבוע כי נשקפת מן הנאשם רמת סיכון גבוהה להתנהגות פורעת חוק, בין היתר באופן אלים כלפי המתלוננת.

בהקשר לכך יש ראשית ליתן הדעת לפער הבולט בין הנתונים שמסר הנאשם לקצינת המבחן והאופן שזה תופס עצמו אל מול נתונים אותם מסרה המתלוננת. הדברים אמורים הן ביחס לאירועי אלימות קודמים והן ביחס לשימוש בחומרים משני תודעה. הנאשם לא רואה כל בעייתיות בתחומים אלו ומשכך גם לא רואה מקום להתערבות טיפולית. תמונה דומה נוגעת לנזקקותו של הנאשם לטיפול בתחום השליטה וריסון דחפים אימפולסיביים אשר הנאשם מצדו שולל את ומשכך צורך בטיפול בתחום האלימות הזוגית. קיומם של גורמי סיכון רבים הנותרים ללא טיפול, על רקע עובדות כתב האישום בהן הורשע הנאשם מחייבים מתן משקל משמעותי לשיקולי הרתעת היחיד ושיקולי מניעה.

בתיק זה מידת ההשפעה של המאסר והמעצר על הנאשם וסביבתו נמוכה וזאת הן נוכח העובדה כי ממילא זה לא עבד בשנים האחרונות באופן מסודר והן נוכח רצונה של המתלוננת (וככל הנראה גם רצונו של הנאשם) שלא לשקם את מערכת היחסים הזוגית והתא המשפחתי.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 13 חודשים מאסר בפועל לתקופה שימנו מיום מעצרו 20.7.16.
- ג. 4 חודשים מאסר על תנאי וזאת למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון לרבות עבירה של היזק לרכוש במזיד.
- ד. 8 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.
- ה. 4,000 ₪ פיצוי למתלוננת ע.ת/4 עפ"י פרטיה בכתב האישום. הפיצוי ישולם עד ליום 1.1.2018.

שב"ס יאפשר הכנסת ציוד אישי נוסף לרבות נעליים בהתאם לנהלים על ידי הגב' קלרה מיטרני ת.ז. ..

ניתן צו כללי למוצגים ליחידה החוקרת, להשמיד, לחלט להשיב לבעלים לפי שיקול דעת.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי .

ניתנה והודעה היום י"ח טבת תשע"ז, 16/01/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט